

'Habemus Bíblia'

Ha estat un part difícil però amb final feliç: la Bíblia valenciana interconfessional (acceptada com a pròpia per les Societats Bíbliques Unides, de l'Església luterana o reformada) ha vist la llum. Els qui aposten, des del terreny eclesiàstic, per un projecte d'església valenciana en el ple sentit de la paraula ja poden cridar: "Fumata blanca!". Altrament, els sectors eclesiàstic, mediàtic, polític, social i financer valencians entestats, des de la contínua defensa de l'avortament de la raó i del divorci de la societat, a mantenir la societat en la ignorància *ad infinitum*, han cridat: "Fumata catalana!". La Bíblia valenciana ha evidenciat també, i no podia ser d'altra manera, el desori eclesiàstic valencià.

Però l'edició de la Bíblia valenciana, a càrrec de l'editorial Saó, és, sobretot pel seu caràcter litúrgic, un important instrument al servei d'aquelles branques de la família eclesial i confessional valenciana que treballen des de qualsevol racó del territori per crear estructures interdiocesanes. Això vol dir, en el registre de la fe cristiana, vertebrar un país culturalment crucificat. A partir d'ara, associacions com la Coordinadora de Col·lectius Cristians Valencians (CCCV), formada pel Moviment Escolta de València (MEV), l'associació Josep Espasa, la revista *Saó*, La Paraula Cristiana, l'associació Bisbe J. Climent, els Rectors de Parròquies Populares i Obreres, La Mata de Jonc, les Comunitats Cristianes Populares i fins a una dotzena d'organitzacions, disposen d'una important eina de treball per construir una església valenciana "arrelada a la terra i al poble, identificada plenament amb la seua llengua i no fent un paper que es podria considerar colonialista i aliè a la realitat social actual". El CCCV, que es reuneix cada Nou d'Octubre –enguany ho han fet a

Alcoi– té, en aquests textos litúrgics, una arma idònia per donar resposta als cent vint capellans que van omplir l'enquesta que l'associació va realitzar entre aquest col·lectiu (vegeu els resultats en el gràfic). O, per exemple, perquè Déu parle en la seua llengua ("Déu vol parlar a cada poble en la seua llengua", Fets dels apòstols, 2) a la Federació d'Escoltisme Valencià, organització confessional creada el passat 5 d'octubre pel MEV, els Scouts d'Alacant i els Scouts de Castelló. I són dos simples exemples d'entre molts.

Costa de pensar, ni que siga un instant, que l'arquebisbat de València haja pogut boicotejar –"financerament", segons que asseguren llengües cristianes poc sospitoses d'afecció a la mentida– un text destinat a la unitat, a la pau i a l'evangelització dels catòlics practicants valencians que reclamen la litúrgia en valencià. En aquest sentit, fan esborronar les paraules de la directora de *Las Provincias*, en la seua columna del passat 29 de setembre, després d'estigmatitzar la Bíblia valenciana acusant-la de "catalana": "*Pero Agustín García-Gasco (l'arquebisbe de València) está volviendo a poner las cosas en su sitio, con mucha delicadeza, con mucha calma y serenidad*". Perillosa afecció, la de mantenir la negra tradició de la Inquisició de perseguir allò "políticament incorrecte". I tot i que he de confessar que sóc d'aquells que volen la valencianització de l'església sense anar mai a missa, no puc estar-me de demanar el perdó de Déu per als inquisidors, tot recomanant-los una

lectura profunda del següent text (primera estrofa del salm 51, de la Bíblia valenciana):

"Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant; tu que ets tan bo, esborra les meues faltes. Renta'm ben bé de les culpes, purifica'm dels pecats". ■

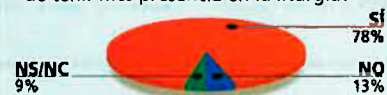
JOAN MARI

"Costa de pensar que l'arquebisbat de València haja pogut boicotejar –'financerament', segons llengües poc sospitoses d'afecció a la mentida– un text destinat a l'evangelització."

L'església i la llengua

■ Creus que al País Valencià, el català hauria de tenir més presència en la litúrgia?

■ Què hi caldria?

Fons: CCCV